

Átadták a Juhász Gyula-díjakat

Nagy László felvétele

Képünkön (balról jobbra): Bor József színházi főrendező, Belovai Antalné, a Minőségi Cipőgyár „Vörös Zászló” brigádjának vezetője és Sági Imre, a FÜTÖBER Eötvös József brigádjának a vezetője

Tegnap délelőtt ünnepséget tartottak a szegedi Juhász Gyula Művelődési Központ nagyszalonnáján. A hangulatos — május elsejét köszöntő — ünnepségen a főiskolások „Dalszaféta” együttese szórakoztatta az érkezőket, majd a Szakszervezeti Általános Munkáskörös mozgalmi dalokat énekelt. Főlépett a műsorban Vass Gábor színművész és a munkásfiatalok országos vers- és prózamondó versenyén sikerrel szerepelt szegedi ifjak egy csoportja is.

Az ünnepségen részt vett a megyei pártbizottság képviselőjében Horváth Lajos, a pártbizottság osztályvezető-helyettese, a megyei tanácsot Szabó G. László elnök-helyettes, a szegedi városi pártbizottságot Berta István titkár, a szegedi városi tanácsot Prágai Tibor elnök-helyettes képviselte. Ünnepi beszédet Bánfi József, a HVDSZ megyei bizottságának titkára mondott. Dr. Pirok László, az SZMT elnöke átadta az idei Juhász Gyula-díjakat a FÜTÖBER csongrádi gyárában dolgozó „Eötvös József” szocialista brigádnak, a Minőségi Cipőgyár szegedi gyárában dolgozó „Vörös Zászló” szocialista brigádnak és Bor József színházi főrendezőnek. A díjak átadása után kitüntetések és jutalmakat nyújtottak át a szakszervezeti munkában kitűnő aktivistáknak, tisztviselőknél.

A FÜTÖBER csongrádi gyárában szerszámgyártásban dolgoznak az „Eötvös József” szocialista brigád tagjai. Többször elnyerték a Vállalat Kiváló Brigádjá kiüntetését, a termelésben tevékenységük meghatározó. A különösen fontos termékekhez gyártóeszközöket, cél-szerszámokat készítenek. Tavaly tíz újítást fogadtak el és vezették be. Főszórolni is sok lenne társadalmi munkájukat. Együttműködési szerződést kötöttek a csongrádi Domokos Rókus és a Szabadság téri általános iskolával, a helybeli ifjúsággal, és számos intézménnyel. Társadalmi munkájukat mindig úgy választják meg, hogy azt csinálják, amihez szakmailag is a legjobbat értenek: a tervezéshez, a szerkesztéshez, a szerkesztéshez. Kezük munkájának nyomát dicséri számos szemléltetőeszköz, egész-

ségügyi berendezés, audiovizuális berendezés. Meleg szeretettel gondolnak a brigádra a rokkant emberek, hiszen tervezték és elkészítették egy speciális rokkant-kocsit részükre. A terveket és a gyártási eljárást főljajánlották sorozatgyártásra.

A „Vörös Zászló” nevet viselő cipőgyári szocialista brigád tagjainak többsége leány és asszony. Újtársakat rendre értékesíti a vállalat. Anyagtakarékoságuk is elismerést kapott. Munkájukban a minőség, a hatékonyság és a takarékoság példamutató. Segítik a gyengébben dolgozó kollégáikat, brigádokat. Az egy brigád — egy iskola akció keretében a gedői általános iskolával kötöttek szerződést, ahol tavaly és tavalyelőtt is száznál több társadalmi munkát végeztek.

A kiválóan dolgozó Kollektíva szívügyének tekintik a fiatalok nevelését, a pályakezdőknek is tanácsokat adnak, rendszeresen bemutatják az általános iskolásoknak munkahelyüket. A nemzetközi gyermekév tiszteletére főljajánlották és azóta is támogatják, segítik a gyárban dolgozó és egyedülálló munkatársuk négy kisgyermekének nevelését. A rokkantakat nemrégiben három ezer forint készpénzzel segítették. A munka és műveltség vértékű rendszeresen részt vesznek és általában első vagy második helyezést érnek el.

Bor József színházi főrendező jelenleg a győri Kisfaludy Színházban dolgozik, de a Juhász Gyula-díjat szegedi tevékenységéért kapta. Elővülhetetlen érdemeket szerzett a nyaranta Szegeden megrendezett Nemzetközi Szakszervezeti Néptáncfesztivál és a szakszervezeti néptáncgyűjtésének országos minősítő versenyek „dirigálásáért”.

Évről évre mindig magasabb szinten, új és új ötletekkel tette gazdagabbá és nyitottabbá is a szegedi rendezvényt. A folklórestek mindig megújuló színes forgatója, tömegeket mozgató ereje, a tértáncok emberközlésége, a táncok, a barátságok estek forró hangulata, a záróünnepségek monumentális bizovíttja a főrendező szakmai tudását,

Jó politikával, meggyőző szóval

írta: Győri Imre

Hazánkban immár harmincvolcadszor ünnepeljük szabadon május elsejét. E távlatból ma nagyobb meggyőződéssel mondhatjuk, mint bármikor, hogy élni tudunk a szabadsággal.

Nem volt hiába az áldozat, amit szovjet katonák, magyar munkások, parasztok, értelmiségiek hoztak azért, hogy e sokat próbált nemzet szocialista hazában élhessen, munkálkodhassék, kereshesse értelmes boldogulásának közös útját. Országunk népe — amely az egykori uralkodóosztályok bűnös politikája miatt egy veszített háború áldozata volt — a béke nyertese lett.

Az eltelt harminchétféle évben nem sokat, ám hatását tekintve nem is keveset tett ki az a pár esztendő, amikor eltorzították a marxizmus-leninizmus elveit, amikor eluralkodott a személyi kultusz. Mindez — amint tudjuk, a felszabadulás utáni sikeres évek után — teret nyitott a szektás, dogmatikus erők, majd a revizionista elhajlások, később pedig a nyílt ellenforradalom számára. Ez súlyos megrázkódtatás volt, amiből levontuk a megfelelő tanulságokat.

Pártunk életében helyreállítottuk a lenini normákat, s' a társadalom egészét tekintve, nemcsak visszacsereztük, hanem kemény munkával, fokozatosan megsokszoroztuk azt a bizalmat, ami nélkül egy hatalmon levő kommunista párt nem töltheti be küldetését. Ennek sok feltétele volt, ez nem ment küzdelmek nélkül, amiről itt és most aligha szükséges részletesen szólni. De szabadon emlékeztetni az elmúlt negyedszázad töretlen útjának egyetlen mozzanatára. 1956 végén, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első ülésén, az akkor 23 tagú testületben felszóllalt Kádár János elvtárs, s egyebek között ezt mondta: „Mindent megteszünk azért, hogy felesleges vér, könny és verejték nélkül építsük fel a szocialista Magyarországot.” Ez történelmi fogadalmá lett pártunknak, ehhez tartottuk magunkat az elmúlt negyedszázadban, s ehhez tartjuk magunkat a jövőben is. Bizonyára sokan vannak a magyar társadalomban, akik nem ismerik ezt az idézetet, de nagyon kevesen lehetnek olyanok, akik más szándékokat tulajdonítanak pártunknak! S ez a fontos! Ez azt jelenti, hogy valóságá vált e fogadalmat. Az emberek pártunkat a szavak és a tettek egységére keresztül, a gyakorlatban megvalósuló reális, józan politika alapján itélik meg, fogadják el és támogatják a társadalmunkat irányító vezető erőként.

Hosszú ideje és méltán hivatkozhatunk arra, hogy az országban rend és nyugalom van, érvényesül a szocialista törvényesség, szilárd a munkásosztály hatalma, a mai magyarországi közállapotokat a kiegyensúlyozott fejlődés jellemzi az élet minden területén; még akkor is, ha nem vagyunk — mert nem lehetünk — mindennel elégedettek. Ezt időről időre nemcsak jólesik, hanem szükséges is elmondani, mert hozzátartozik a tényekhez. Ez csak azért lehet így, mert képesek voltunk és vagyunk a változatosságra. Amikor pártunk XII. kongresszusára készülve, megérlelődött az a gondolat, hogy az elkövetkező időben a hangsúlyt szocialista vívmányaink megőrzésére kell helyezni, jól tudtuk: e megőrzés feltételezi a készséget és a tudást a körülményekhez való alkalmazkodáshoz, a szükséges megújuláshoz. A tőkés világgazdasági válság hatásai nem hagyhatk érintetlenül bennünket sem, a 70-es esztendő eleje-közepé óta az energiahordozók és nyersanyagok árának állandó emelkedése rendkívül kedvezőtlenül befolyásolta gazdálkodásunk külső feltételeit, csereviszonyainkat. Ehhez hozzá kell adnunk azt a költségtöbbletet is, amit a gazdaságfejlesztésnek az intenzív szakaszra történő átállítása jelent. A hazánkat is sújtó tőkés protekcionizmus mellett ma már számolnunk kell az embargó-politika fenyegetésével is.

Szocialista gazdaságunk bebizonyította teherbíró-képességét. Még ilyen körülmények között is úgy tudtuk alakítani helyzetünket, hogy például tőkés viszonylatban is javuló tendenciát mutat külkereskedelmi mérlegünk. Mi kellett ehhez? Szükség volt hozzá az egységesen szocialista alapokon álló gazdaságra, olyan gazdaságpolitikára, amely reális és rugalmas, kellő képzelőerővel

és megújulási készséggel rendelkezik. Ehhez másrészt kellett az az együttműködés, amit a KGST-be tömörült országok valószínűleg meg. Mindez azonban még kevés lenne, ha az emberekkel nem értetnénk meg, hogy hosszú ideje fokozódó gazdasági nehézségeink ma más magatartást igényelnek a munka megszervezésében és elvégzésében, mint mondjuk akár csak jó tíz évvel ezelőtt is. Ha nem értetnénk meg és nem értenék meg, hogy az intenzív gazdaságfejlesztés tartalékainak feltárása, a szocialista építés magasabb lépcsőfoka minden külső szorítás nélkül is többet és jobbat követel mindenkitől a munkapadnál, a tervezőasztalnál, a vezető poszton egyaránt.

Idejében és nyíltan megmondtuk: az életszínvonal korábban megszokott fejlesztésének üteme nem lesz tartó. Pártunk felhalmozott politikai tőkéje révén ez nem okozott lazulást főmegkapcsolatainkban, mert azok is hajlandók voltak jóindulatú megértést tanúsítani, akik gazdasági kérdésekben csak kevéssé jártasak. Ezek az emberek is többnyire belájták: ha azt mondjuk, hogy valamit nem lehet, ami egyébként jó lenne, akkor azt nem azért mondjuk, mert felesleges áldozatokra akarunk bárkit is készíteni. Ez nagy bizalom, ami nagy felelősséggel jár. Ugyanakkor megkönynyíti a döntést is abban az értelemben, hogy amit az ország, a társadalom érdekében el kell ma határozni, azt nyugodtan, magabiztosan lehet megtenni. A közhangulatból is lemerhető, hogy döntéseink nem csupán a szakszerűség próbáját állták ki, hanem politikai szempontból is megalapozottak voltak, s így a közvélemény megértette, elfogadta azokat, anélkül, hogy csökkent volna a vezetés támogatása. S ez nagy jelentőségű dolog, ez a párt és a nép közötti különös bizalom és bizalomnak olyan légrétege, amit minden körülmények között meg kell őriznünk, mert ez mindennél fontosabb.

Mindaz, amit ez a nép a sok nehézség, kín, verejték — sőt, olykor megtakarítható verejték — árán 1945. április 4-e óta alkotott, hatalmas, történelmi jelentőségű mű. Óriási utat tettünk meg az újjáépítéstől, az államosításoktól a mezőgazdaság szocialista átszervezéséig és tovább. Hol vannak már azok az idők, amikor a 10 mázias gabonatermés rekordnak számíthatott egy-egy holdon?! Ki beszélhet itt már a beszolgáltatás terheitől görnyedő parasztról? Hol van már az utolsó ruhadarabját, kedves bútorait vagy emléktárgyát életemre cserélő, a létfenntartásáért küzdő orvos és tanárember? A régmúltba utaltuk azt a társadalomszerkezetet, ahol a keresőképes lakosságának több mint a fele a mezőgazdaságban dolgozott. Azok, akik már a szocializmusban születtek — Magyarország lakosságának több mint a fele —, jöszörel el sem tudják képzelni, mi a munkanéklíttség, petróleumlámpát csak dísz tárgyként akasztanak a falra, s magától értetődőnek tartják, hogy tanulhatnak. Az is. Magától értetődő. De ez nem jelenti azt, hogy már mindent elvégeztünk. A mi forradalmunk erejét és figyelmét a felszabadulást követően hosszú ideig a súlyos feudális és a tőkés örökség felszámolása kötötte le, és időt követelt az 1950-es évek hibáinak kijavítása is. Az igazi, szocialista feladatainkhoz — történelmi méretekkel nézve — tulajdonképpen csak nemrég kezdtünk hozzá. A szocialista építésnek még nagyon nagy feladatai állnak előttünk. Nekünk most és a jövőben is éppen úgy szükségünk van az állhatatos, a párthű kommunisták, társadalmi munkások seregére, törekvésünkre megértetésére, a pártonkívüli szövetségeseinkkel való együttműködésre, mint korábban. Nem igaz, hogy csak a háború okozta károk helyreállítása, a termelés beindítása, a pártharcok megvívása, a hatalom megszerzése és megvédése, az ellenforradalom utáni konszolidáció megteremtése, a szocializmus alapjainak lerakása, vagy az új gazdaságirányítási rendszer bevezetése igényelt aktív politikai felvilágosító munkát. Ma is igaz, mindig igaz: csak annyian vagyunk, csak annyian tudnak velünk együtt cselekedni, ahány embert meggyőztünk ügyünk igazáról.

Pártunk harcainak egyik nagy tanulsága, hogy a jó ügyet is mindig akkor sikerült megfelelően szolgál-

nunk, amikor konkrétan, személyre és személyre szólóan álltunk ki mellett. Senkit se tévesszen meg, hogy olyan nagyhatású agitációs és propagandaeszközökkel rendelkezünk, mint amilyeneket manapság a televízió, a rádió, vagy a teljes példányszámú sajtó képvisel. Anélkül, hogy az ott dolgozók feladatait a legcsekélyebb mértékben is kisebbiteni akar-nók, hiszen elkötelezett és hozzáértő munkájuktól jelentős mértékben függ közvéleményünk helyes orientálást, ismét rá kell mutatnunk: a tömegtájékoztató korszaki eszközei nem pótolhatják a személyes meggyőzést, a példamutatást, az élő, eleven közönségek gondolkodási- és cselekvésformáló erejét. A televízió, a rádió, a sajtó sok mindent tehet, de egyet nem. Nem veheti figyelembe minden egyes embernek a teljes személyiségét, akihez szól. Ezért mi, kommunisták, soha nem mondhatunk le arról, hogy az agitációt és a propagandát úgy folytassuk, hogy a szavunkba is lehessen vágni; hogy ne csak kijelentsünk, hanem kérdezzünk is; hogy a másik ember érezze: nemcsak az a fontos, amit mi tudunk, vagy akarunk, hanem az is, amit ő akar kifejezésre juttatni.

Nem elég egyetérteni azzal a politikával, amelynek fő vonalát olyan alkotórészek képezik, mint a szocialista hazafiság és proletár nemzetköziség, a szocialista demokrácia fejlesztése, vagy a szocialista nemzeti egység erősítése, a kétfrontos érzékenység. Munkálkodjunk olyan légkör kialakításán, amelyben a párttagok, az aktivisták a mindennapok során felelősen és körültekintően állást foglalnak a felvetődő kérdésekben akkor is, ha erre nem kapnak külön biztatást. Politikánkat magyar-rázza, értessük meg: a mostani évek korántsem a stagnálás, a helyben topogás esztendői, hanem menetes egy nehéz, járhatlan terepen. Olyan út, amelyen haladva közös erővel, kemény munkával meg tudjuk szilárdítani anyagi vívmányainkat, és meg tudjuk alapozni a jövőbeni gyorsabb előrejutást, miközben sokat tehetünk a szocialista tudat és életmód erőteljes, további kibontakoztatásáért.

Lehetetlen nem észrevennünk, hogy a magyar társadalom érettsége abban is megnyilvánul, hogy egyre inkább politikailag társadalommá válik. Ez nagy erőforrása lehet a szocializmus építésének, ha ennek a folyamatnak az élen egy minden tekintetben politikailag párt áll, ami elképzelhetetlen a párttagok vitakészsége, elkötelezett és egységes kiállása nélkül. Nekünk ezt kell fejlesztenünk, mert csak oly mértékben tudja a párt politikai eszközökkel befolyásolni az emberek véleményeit, cselekedeteit, amilyen mértékben ebben részt vesznek a párt tagjai.

Azért is érdemes erről szólnunk, mert az elmúlt években az életszínvonal rendszeres és jelentős emelkedése szinte önmagában is bizonyította a politika helyességét, a szocializmus előnyét, s ez a politikálásban nem ritkán elképzelhetetlenül vezetett. Márpedig a jó politikai munkára napjainkban különösen nagy szükség van. Így lehet mozgósítani a társadalom előtt álló feladatok megoldására. És így lehet elejét venni annak, hogy az ellenség, az ellenzék — akár csak rövid időre is — levegőhöz jusson.

Amikor mi azt mondjuk, hogy a szocialista demokrácia fejlesztését pártunk kezdeményezte, akkor nemcsak az időt állónak bizonyult, jó döntésekre gondolunk, hanem azokra a párttagokra és pártonkívüliekre is, akik felkészülten és áldozatkészen képviselték és képviselik a szocializmus ügyét a gyakorlatban is. Amikor mi azt mondjuk, hogy a szocialista demokrácia csak a párt irányításával mélyülhet, szélesedhet akkor nemcsak testületi állásfoglalásokra, vagy politikai intézményrendszerünk fejlesztésére gondolunk, hanem azokra a párttagokra is, akik vállalják a vitát a téves, torz, avagy túlzó nézetek képviselőivel szemben. Mély meggyőződésünk, hogy azokon a helyeken, ahol hallgatnak a párttagok, a szocializmus elkötelezett hívei ott nincs és nem is lehet szocialista demokrácia. Az élet tehát azt követeli, hogy a szocialista fejlődés érdekében hallassák hangjukat, véleményükkel segítsék helyüket és országosan feladataink megoldását, társadalmunka előrehaladását.